

Čj. UOOU-04645/14-23

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 12. srpna 2014 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: obec Staré Hodějovice, se sídlem Obecní 5, 370 08 Staré Hodějovice, IČ: 00245453, nepřijal taková opatření, aby nedošlo v přesně nezjištěné době, nejpozději však v průběhu měsíce listopadu 2013, ke ztrátě ověřovací knihy, tj. evidence určené k zápisu o provedené vidimaci a legalizaci za rok 2010, která obsahovala celkem 141 záznamů, a to v případě provedené legalizace včetně osobních údajů přesně nezjištěného počtu subjektů údajů v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, místo narození, adresa trvalého pobytu, číslo občanského průkazu, podpis subjektu údajů, datum provedené legalizace, určení listiny, na které je podpis legalizován, a datum uhrazení správního poplatku,

čímž porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 40.000 Kč
(slovy čtyřicet tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se ztrátou ověřovací knihy za rok 2010 bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, obci Staré Hodějovice, doručeno dne 15. května 2014. Podkladem pro zahájení řízení byl podnět Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Územního odboru České Budějovice, čj. KRPC-149267-68/TČ-2013-020181 zaslaný Úřadu, který je součástí spisového materiálu, a další skutečnosti zjištěné v průběhu prověřování tohoto podnětu.

Ze spisového materiálu Policie České republiky vyplývá, že Policie České republiky dne 21. listopadu 2013 provedla šetření na Obecním úřadě Staré Hodějovice, v rámci něhož si vyžádala od jeho zaměstnankyně ... předložení ověřovací knihy za rok 2010, přičemž ta ji nenalezla. Ověřovací knihu za rok 2010 nenašel následně dne 28. listopadu 2013 při dalším šetření Policie České republiky ani starosta obce. V rámci podání vysvětlení ze dne 1. dubna 2014 potvrdila ... ztrátu ověřovací knihy za rok 2010.

Součástí oznámení o zahájení správního řízení byla výzva ke sdělení počtu záznamů v předmětné ověřovací knize za období roku 2010.

Dne 28. května 2014 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření účastníka řízení, ve kterém uvedl, že za rok 2010, resp. za období od 1. ledna 2010 do 1. prosince 2010 došlo k pořízení 141 záznamů, což doložil kopií protokolu o kontrole provedené Krajským úřadem Jihočeského kraje dne 1. prosince 2010, který byl vyhotoven v rámci kontroly na úseku ověřování shody opisů nebo kopie s listinou a ověřování pravosti podpisů (tzv. vidimace a legalizace). V této souvislosti považuje účastník řízení za nutné sdělit, že zmíněných 141 záznamů se nedotýká osobních údajů 141 subjektů údajů. Toto lze odvodit z faktu, že zhruba polovina těchto záznamů neověřuje podpisy, ale jde o ověřování shody opisu nebo kopie listiny. Ze zbylých asi 70 záznamů, u kterých došlo k ověření podpisu osoby na listině, se některé osoby opakují. Je to z toho důvodu, že obecní úřad se nachází v malé obci, která je relativně vzdálená od dalších ověřovacích míst (např. pošty, matričního úřadu či notářského úřadu), a proto je Obecní úřad obce Staré Hodějovice za účelem ověření podpisu navštěvován zejména staršími občany, pro které je návštěva jiných ověřovacích míst problematická. To je důvod, proč se osoby, jejichž podpisy byly ověřovány, v průběhu roku opakovaly.

Dále účastník řízení uvedl, že ho ztráta ověřovací knihy mrzí a je pro něj ponaučením v tom směru, že již učinil opatření proti její další ztrátě, zničení, poškození či dokonce odcizení. S ohledem na to, že údaje ze ztracené ověřovací knihy podle jeho informací nebyly doposud nikým zneužity, má důvod se domnívat, že se nedostaly do rukou třetí osoby, a tak nedošlo v oblasti ochrany osobních údajů k žádným poruchovým následkům.

Dne 6. června 2014 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření právního zástupce účastníka řízení, ve kterém uvedl, že při hledání možné příčiny ztráty ověřovací knihy shledal účastník řízení jako nejpravděpodobnější tuto variantu. Na přelomu měsíce dubna a května roku 2011 prováděl účastník řízení skartační řízení. V rámci něho předložil dne 18. dubna 2011 a následně dne 27. dubna 2011 návrh Státnímu okresnímu archivu České Budějovice na skartaci dokumentů vytvořených účastníkem řízení při své činnosti. Na základě návrhu rozhodl Státní okresní archiv České Budějovice o tom, že některé dokumenty budou uloženy ve Státním archivu a některé mohou být zničeny. Seznam dokumentů určených k archivaci a ke zničení byl v příloze protokolu o skartačním řízení vedeného okresní archivem, který je přílohou zaslání vyjádření. Účastníkovi řízení se jeví jako velice pravděpodobné, že došlo omylem a nedopatřením ke zničení i předmětné ověřovací knihy. Jde samozřejmě o neomluvitelnou chybu účastníka řízení, ale plyne z toho, že de facto nemohlo dojít k žádnému zneužití osobních údajů, protože tyto byly skartací zničeny. Tím nemohlo dojít k naplnění projednávaného správního deliktu, jehož objektem je i možné ohrožení z neoprávněného nebo nahodilého přístupu k osobním údajům. Minimálně však z hlediska materiálního, pokud by správní orgán dospěl k naplnění znaků projednávaného správního deliktu, je zřejmé, že jeho následky byly téměř mizivé, jelikož zničením osobních údajů je vyloučena možnost jejich zneužití. Naproti tomu zničení osobních údajů nemohlo vést a ani nevedlo ke škodlivým následkům, jejichž příčina by byla právě ve zničení osobních údajů, tedy v jejich ztrátě. V závěru vyjádření právní zástupce účastníka řízení navrhl zastavení správního řízení, příp. aby správní orgán v co nejvyšší možné míře zohlednil okolnosti ztráty při ukládání eventuální sankce.

Z přílohy č. 2 k protokolu o skartačním řízení čj. SOAT2159/2011 ze dne 11. května 2011 správní orgán zjistil, že Státní okresní archiv České Budějovice udělil souhlas ke zničení těchto dokumentů: „Faktury“ v rozsahu 15 šanonů, „Pokladna“ v rozsahu 5 šanonů, „Banka“ v rozsahu 5 šanonů, „Pokladní doklady“ v rozsahu 5 balíků a „Volby“ v rozsahu 1 knihy.

Dne 25. června 2014 proběhl na základě předvolání ze dne 6. června 2014 výslech svědkyně ... . Na dotaz správního orgánu, kde a na jaké pozici je zaměstnána a co je náplní její práce, svědkyně odpověděla, že je zaměstnána na Obecním úřadě Staré Hodějovice jako ... .

Na dotaz správního orgánu, zda je pro každý kalendářní rok zakládána nová ověřovací kniha nebo je možné v ní pokračovat, dokud není celá popsána, svědkyně odpověděla, že na každý rok mají jinou ověřovací knihu. Na dotaz správního orgánu, jaký je postup po dopsání ověřovací knihy, svědkyně odpověděla, že má zkoušky opravňující provádět ověřování, a že se kniha ukládá do archivu, což je místnost, kde jsou uzamykatelné skříně. Dále se správní orgán dotázal, kde je ověřovací kniha ukládána během jejího používání a po jejím dopsání. Svědkyně na dotaz uvedla, že kniha je uložena ve skříňce, která je uzamykatelná a od které má ona klíče. Náhradní klíč je uložen v trezoru. Na dotaz správního orgánu, zda je vyhotovován protokol o provedené skartaci, svědkyně uvedla, že dostávají potvrzení z archivu z Českých Budějovic, ostatní dokumenty se dávají k určené společnosti, která je skartuje. Od té dostanou fakturu. Dokumenty tam odváží a před nimi jsou skartovány v papírenském stroji. Žádný další dokument se o tomto nevyhotovuje. Svědkyně uvedla, že byla přítomna celému procesu. Na dotaz správního orgánu, kdy byla ověřovací kniha z roku 2010 nahrazena novou, svědkyně odpověděla, že byla

nahrazena v lednu roku 2011. Následně se správní orgán zeptal, kdo a kdy zjistil, že ověřovací kniha z roku 2010 chybí. Svědkyně uvedla, že to zjistili, když se chtěla Policie České republiky do této knihy podívat a bylo to v roce 2014. Na dotaz správního orgánu, jak bylo po zjištění ztráty ověřovací knihy z roku 2010 postupováno, svědkyně uvedla, že ji hledali a nenašli ji. O tomto ani nic nezaznamenávali. Na dotaz správního orgánu, jaký je obecně stanovený postup po zjištění ztráty ověřovací knihy, svědkyně uvedla, že žádný postup nemají, doposud se jim nic neztratilo. Dále se správní orgán zeptal, kterým záznamem začíná následující ověřovací kniha. Svědkyně na dotaz uvedla, že začíná záznamem z ledna 2011.

V souvislosti s dotazem správního orgánu, jak svědkyně vysvětlí své tvrzení v rámci podání vysvětlení na Policii České republiky ze dne 1. dubna 2014, že ověřovací kniha z roku 2010 byla plně popsána a nahrazena novou ověřovací knihou v roce 2012, vznesl právní zástupce účastníka řízení námitku, neboť svědkyně má být konfrontována s úředním záznamem o podání vysvětlení, který byl pořízen policejním orgánem před zahájením tohoto správního řízení, a tudíž nemůže sloužit jako důkazní prostředek v tomto řízení, tím méně může být svědkyně konfrontována s tím, co je v úředním záznamu uvedeno. Správní orgán trval, aby svědkyně odpověděla na položenou otázku. Svědkyně odpověděla, že si nevzpomíná. Současně uvedla, že je ztráta ověřovací knihy mrzí a nikdy se jim nic takového nestalo. Ve skartačním řádu mají uvedeno, že by měli uchovávat tyto knihy po dobu 5 let.

Právní zástupce účastníka řízení se svědkyně dotázal, jestli informaci o ztrátě knihy nahlásili na Policii České republiky. Svědkyně odpověděla, že v době, kdy se na to přišlo, ztrátu nahlásili. Dále se právní zástupce účastníka řízení dotázal, zda byli policejním orgánem instruováni, co mají činit. Svědkyně odpověděla, že nebyli. Dále se právní zástupce účastníka řízení dotázal, zda v rámci činností s ověřovací knihou docházelo k ověřování kopií listin, svědkyně odpověděla, že ano, půl na půl. Většinou chodí místní lidé a jména se tak opakují. Dále se právní zástupce účastníka řízení dotázal, zda při ověřování kopií listin se do knihy zapisují osobní údaje osob, které s listinou přijdou na úřad, svědkyně odpověděla, že se zaznamenává, zda se jedná o prvopis nebo o ověřenou kopii a kolik stránek se ověřuje.

Dne 10. června 2014 byl účastník řízení vyzván k předložení kopie záznamu o likvidaci dokumentů povolených ke skartaci a kopie spisového a skartačního řádu. Dne 18. června 2014 byla správnímu orgánu doručena kopie spisového a skartačního řádu Obecního úřadu Staré Hodějovice a faktury vystavené dne 17. května 2011 obci Staré Hodějovice k proplacení skartace papíru.

Spisový a skartační řád upravuje příjem, evidenci, vyřizování a podepisování dokumentů a užití razítek, dále pak odesílání, ukládání a vyřazování dokumentů. K tomuto je třeba zmínit, že v čl. 7 odst. 7 tohoto řádu je upraven postup při ztrátě dokumentu. V této situaci se do kolonky o vyřazení dokumentu v podacím deníku zapíše „ Ztráta“ a číslo jednacích dokumentů, kterým byla ztráta řešena. Vyřazování dokumentů se provádí skartačním řízením na základě skartačního návrhu (viz čl. 8). Na jeho základě provede archivář ze Státního okresního archivu České Budějovice odbornou archivní dohlídku, při níž posoudí dokumenty a uloží skartační komisi sepsat upravený seznam archiválií a dokumentů vytříděných ke skartaci. Seznam přiloží ke skartačnímu protokolu, který obsahuje i souhlas se zničením vyřazených

dokumentů skupiny „S“. Po obdržení souhlasu se zničením dokumentů označených skartačním znakem „S“ zabezpečí úřad jejich zničení. V příloze č. 1 spisového a skartačního plánu pro obecní úřady, v odst. 11, bod č. 1105 je stanovena skartační lhůta u knih ověřování opisů listin a podpisů na listinách 5 let.

Dne 26. června 2014 byl účastník řízení vyzván k předložení ověřovacích knih z roku 2008, 2009, 2011, 2012 a 2013.

Dne 15. července 2014 byly správnímu orgánu doručeny kopie ověřovacích knih z let 2011 až 2014. Současně právní zástupce účastníka řízení sdělil správnímu orgánu, že nemůže vyhovět výzvě k předložení ověřovacích knih z roku 2008 a 2009, protože do roku 2010 skutečně vedl ověřovací knihu nikoli pro každý kalendářní rok samostatně, nýbrž v jedné knize evidoval let několik. Teprve počínaje rokem 2011 zavedl praxi, o které hovořila svědkyně ... .

K předmětu řízení lze konstatovat, že údaje osob uvedených v ověřovací knize v případě legalizace, tj. informace v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, místo narození, adresa trvalého pobytu, číslo občanského průkazu, podpis subjektu údajů, datum provedené legalizace, určení listiny, na které je podpis legalizován, a datum uhrazení správního poplatku, jsou nepochybně osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se vztahují k jednoznačně určenému subjektu údajů.

Účastník řízení, obec Staré Hodějovice, je správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., který stanoví, že správcem osobních údajů je každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Účelem zpracování osobních údajů v ověřovací knize je evidence subjektů údajů, které o legalizaci požádaly. Povinnost evidovat osobní údaje v daném rozsahu plyne z vyhlášky č. 36/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu. Účastník řízení je tedy správcem těchto osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., a odpovídá za dodržování povinností stanovených pro jejich zpracování zákonem č. 101/2000 Sb. Jednou z těchto povinností je povinnost stanovená v § 13 odst. 1 tohoto zákona, tj. povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů.

Za zpracování osobních údajů je podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. považována jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Osobní údaje žadatelů o legalizaci jsou shromažďovány účastníkem řízení, následně jsou uchovávány v listinné podobě a používány účastníkem řízení pro jím vymezené účely, jedná se tedy o zpracovávání osobních údajů ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb.

Povinnost dle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a této povinnosti odpovídající skutková podstata správního deliktu je formulovaná jako odpovědnost za následek. Dojde-li tedy k následku předvídanému v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

(ke ztrátě osobních údajů apod.), což je v této věci nepochybné, znamená to, že se správce osobních údajů dopustil také správního deliktu.

Správní orgán v této souvislosti odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu k problematice objektivní odpovědnosti za správní delikt v rozsudku čj. 9 As 36/2007-59 (byť v jiné oblasti veřejného práva a bez výslovného zakotvení liberačního ustanovení). Dle názoru správního orgánu je pojem „přijmout taková opatření“ v normě ukládající primární povinnosti (tj. v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.) nutno považovat za synonymum pojmu zajistit. Oba tyto pojmy je poté třeba dle názoru správního orgánu interpretovat jako garanci správce osobních údajů za bezpečnost zpracování osobních údajů, tedy za to, že se s osobními údaji nejen např. neseznámí žádná nepovolaná osoba, ale též, že nedojde k jejich zničení či ztrátě. Jedině tento výklad je schopen zajistit efektivní fungování právní normy a naplnění jejího elementárního smyslu a účelu, kterým je naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí (viz opět rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 36/2007-59, www.nssoud.cz).

Odpovědnost za správní delikt je přitom postavena na objektivní odpovědnosti (tedy bez ohledu na zavinění), přičemž zákon č. 101/2000 Sb. upravuje v § 46 odst. 1 liberační důvod, jehož naplněním se pachatel správního deliktu může odpovědnosti zprostit. Účastník řízení tedy za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Posuzování naplnění liberačního ustanovení je přitom závislé vždy na konkrétních okolnostech daného případu a nelze jej předem jakkoliv zobecnit (při současném respektování limitu vyjádřeného v § 2 odst. 4 správního řádu).

Důkazní břemeno se přitom přenáší na účastníka řízení a je to on, kdo musí k prokázání liberace navrhnout důkazy (srov. Mates P. a kolektiv: Základy správního práva trestního, 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2002, str. 12; dále také § 52 správního řádu).

Správní orgán tedy na základě shora uvedeného posuzoval jednání účastníka řízení z hlediska ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán v této souvislosti uvádí, že vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému, konkrétně posuzovanému případu, jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a nikoliv např. spravedlivě požadovat, požadovat s ohledem na poměry atp.).

Tvrzení účastníka řízení, že došlo ke zničení předmětné ověřovací knihy v rámci skartačního řízení, se přitom jeví jako zjevně účelové a i sám účastník řízení to považuje v podstatě pouze za nejpravděpodobnější variantu. K tomu je třeba uvést, že celý proces skartace byl pod dohledem pověřené úřední osoby z Obecního úřadu Staré Hodějovice. Skartační protokol jasně říká, jaké konkrétní dokumenty byly určeny skartační komisí ke skartaci (zničení). Proto se jeví záměna ověřovací knihy se zcela odlišnými dokumenty značně nepravděpodobně, resp. dle názoru správního orgánu neexistuje jediná okolnost, která by svědčila tvrzení účastníka řízení, že došlo ke skartaci předmětné knihy v první polovině roku 2011. Dále, přestože z výpovědi

svědkyně ... vyplývá, že ověřovací kniha měla být uschována v archivu v uzamykatelné skříni, zjevně se nejednalo o opatření, které by zabránilo její ztrátě.

Správní orgán po zhodnocení výše uvedeného dospěl k závěru, že v případě účastníka řízení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. nelze aplikovat. V daném případě je správní orgán názoru, že se ze strany účastníka řízení nejednalo o vynaložení maximálně možného úsilí k ochraně osobních údajů. Spisový a skartační řád přijatý účastníkem řízení nelze považovat za vynaložení dostatečného úsilí k ochraně osobních údajů, nejenom proto, že zjevně není plně dodržován (viz čl. 7 odst. 7 tohoto řádu pro obce, kde je stanovena povinnost zapsat při ztrátě dokumentu do kolonky o vyřazení dokumentu v podacím deníku „Ztráta“ a číslo jednacích dokumentu, kterým byla ztráta řešena). Současně správní orgán konstatuje, že tento vnitřní předpis je z části v rozporu s výslovným zněním zákona [viz § 16 odst. 4 zákona č. 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu (zákon o ověřování)], tedy že se ověřovací kniha vede po dobu kalendářního roku a po jejím uzavření je uložena u úřadu po dobu 10 let (účastník řízení má stanovenou dobu 5 let). Za zásadní skutečnost, která dle názoru správního orgánu vylučuje aplikaci liberačního ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., je však nutno považovat to, že účastník řízení není schopen zjistit ani doložit kdy a jakým způsobem ke ztrátě došlo ve spojitosti se skutečností, že ani sám tuto ztrátu nezjistil (byla zjištěna v souvislosti s žádostí Policie České republiky, a to s významným časovým odstupem od počátku vedení následující ověřovací knihy).

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil jednáním popsaným ve výroku tohoto rozhodnutí § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít ke zničení či ztrátě osobních údajů obsažených v předmětné ověřovací knize, k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům nebo k jejich neoprávněnému zpracování.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Správní orgán v souladu s tímto ustanovením při stanovení výše pokuty vycházel z následujících skutečností.

Při stanovení výše sankce bylo z hlediska závažnosti jednání přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že protiprávní jednání účastníka řízení se týkalo širokého rozsahu osobních údajů, který umožňuje zcela jednoznačnou přímou identifikaci všech dotčených subjektů údajů. Jako další přitěžující okolnost zhodnotil správní orgán skutečnost, že účastník řízení zjistil ztrátu ověřovací knihy až v okamžiku, kdy si ji vyžádala Policie České republiky (tj. nikoli ze své iniciativy a s významným časovým odstupem).

Způsob protiprávního jednání účastníka řízení správní orgán nevyhodnotil jako přitěžující ani jako polehčující okolnost. Účastník řízení se správního deliktu dopustil jednáním, které je popsáno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. nepřijetím opatření k zabezpečení osobních údajů, v důsledku čehož došlo k jejich ztrátě, což je v zásadě obvyklý způsob, kterým je zákon č. 101/2000 Sb. porušován.

Ani jako polehčující ani jako přitěžující okolnost neposoudil správní orgán počet dotčených subjektů údajů, kterých, jak vyplývá ze shromážděných podkladů, byly

řádově desítky. To je dle názoru správního orgánu příliš mnoho na to, aby bylo možno tuto okolnost posoudit jako polehčující, avšak nikoli tolik, aby se jednalo o okolnost přitěžující.

Jako polehčující okolnost posoudil správní orgán to, že se jednalo o ojedinělou a první ztrátu dokumentu obsahujícího osobní údaje zpracovávané účastníkem řízení.

Vzhledem k uvedenému byla stanovena sankce v dolní polovině zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 12. srpna 2014

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností